

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 12 października 1931 r.
sygn. akt III Rw 1287/31**

- 1) Obietnica potwierdzenia umowy zawartej przez opiekuna prawnego, a niezatwierdzonej przez sąd, nie może zostać uznana za równoważną z potwierdzeniem tejże.**
- 2) Zaoferowanie ceny innej od przewidzianej w niepotwierdzonej umowie, może zostać uznane za przyznanie, iż nie doszło do jej zawarcia.**
- 3) Wzniesienie budynków, na nieruchomości, która w przypadku potwierdzenia umowy przypadłaby stronie, nie stanowi podstawy do żądania potwierdzenia umowy.**

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego dr. Bresiewicza
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dr. Wajdy i dr. Łopuszańskiego
jako sędziów, w sporze Kaspra i Anny z Gaczolów małżonków Gamoniów, właścicieli
realności w Wieliczce, powodów, działających przez adwokata dr. Tomasza
Aschenbrennera w Krakowie,
przeciw Kazimierze Miczyńskiej w Wieliczce i Zofii z Miczyńskich Nowakowej
w Katowicach, pozwanym, działającym przez adwokata dr. Gwidona Friedberga
w Wieliczce,
o uznanie i wpis prawa własności 6/40 części realności lwh 870 księgi gruntowej gminy
katastralnej Wieliczka z.p.n.,
wskutek rewizji powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, jako sądu
odwoławczego z dnia 3 lutego 1931 r., sygn. akt II Bc 1187/30, którym ten sąd wskutek
odwołania powodów zatwierdził wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 2 września 1930 r. sygn. akt I Cg 1137/30,
po wysłuchaniu wniosku prokuratora Sądu Najwyższego Staszewskiego
na posiedzeniu niejawnym postanowił:

nie uwzględnić rewizji i zasądzić powodów na zapłacenie pozwanym kosztów
przewodu rewizyjnego w kwocie 58,60 zł w dniach czternastu, pod rygorem egzekucji.

Uzasadnienie

I. Rewizja, oparta na przyczynach § 503 pkt 2-4 k.p.c.¹, jest bezzasadna.

Obojętne jest w tym sporze, jakie deklaracje przygotowali powodowie do podpisu przez wpierwpozwaną, skoro podpisu nie uzyskali; zatem zbędny był dowód z świadka na powyższe szczegóły i pominięcie dowodu tego (§ 275 ust. 1 k.p.c.) nie jest wadą z § 503 ust. 2 k.p.c.

II. Przy przedstawieniu przyczyny rewizyjnej z § 503 pkt 3 k.p.c. powodowie zwalczają w rzeczywistości wniosek prawny sądu odwoławczego w przedmiocie rozstrzygającego w sporze pytania, czy wpierwpozwana po dojściu do pełnoletności zatwierdziła umowę z dnia 19 stycznia 1923 r., zdziałaną jej imieniem przez matkę i opiekunkę Marię z Dereniowskich Miczyńską, a nie zatwierdzoną nadopiekuńczo przez sąd grodzki w Wieliczce wskutek niezalatwienia odnośnego podania do chwili pełnoletności wpierwpozwanej. Natomiast wywód rewizji nie wykazuje wcale, by przesłanki faktyczne, na których sąd odwoławczy oparł omawiany wniosek prawny, przyjęte były niezgodnie z osnową aktów. W szczególności sąd odwoławczy oparł się w tym względzie na odpowiadającej stanowi aktów treści zeznań dowodowych stron procesowych oraz zeznań świadka dr. Friedberga, aczkolwiek nazwiska tegoż świadka wyraźnie nie powołał, co nie może być istotne.

III. Także ocenę prawną sądu odwoławczego należy uznać za trafną.

Jeśli wbrew twierdzeniu skargi wpierwpozwana nie uznała wyraźnie prawa własności powodów do 6/40 części spornej realności, a przeciwnie ograniczyła się tylko do stwierdzonego zeznaniem dowodowym powoda oświadczenie, że podpisze dokument, czego jednak wpierwpozwana w zeznaniach swoich nie przyznała, a poza tym powód sam stwierdził, że wpierwpozwana następnie nie chciała wdawać się z nim w tę sprawę w rozmowę i odesłała go do adwokata dr. Friedberga, z którym powód faktycznie podjął pertraktacje i w toku nich ofiarował pierwpozwanej za sporne część realności kwotę 2.000 zł, to wobec tego, niewadliwie przez sąd odwoławczy poczynionego ustalenia faktycznego mógł tenże sąd dojść do wniosku, że nie ma podstawy do przyjęcia, iż nastąpiło zatwierdzenie przez pierwpozwaną umowy z 1923 r. Nie pozwala na to zarówno ogólnikowość oświadczenia powoda, jak i późniejsze podjęcie przez niego pertraktacji o nabycie 6/40 części spornej realności za różną od pierwotnej cenę. Zatem nie można stwierdzić, że prawdziwe zezwolenie pierwpozwanej na umowę z 1923 r. zaistniało (§ 869 ABGB²), zwłaszcza, że i wspomniane wyżej podjęcie przez powoda nowych pertraktacji wskazywałoby na podobną ocenę zachowania się pierwpozwanej przez samego powoda i na odstąpienie przez niego od pierwotnej umowy (§ 865 ABGB).

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesamten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.

Powodowie nie oparli skargi na zasadzie z § 418 ABGB, a wzmianka w skardze o nowych budowach, dokonanych przez powodów, odnosi się do ich zaufania w przyrzeczenia, matki i rodzeństwa pierwopozwanej; nie jest natomiast prawną podstawą skargi. Wywody rewizji, oparte na zasadzie nabycia własności z § 418 ABGB, są zatem zmianą zasady skargi, niedopuszczalną w rewizji (§ 483 ust. 3 i § 513 k.p.c.). Odpada przeto potrzeba rozważania, czy zasadę prawną z § 418 ABGB, można też stosować do udziałów niewydzielonej współwłasności.

Z tych zasad rewizję powodów pozostawiono bez skutku. O kosztach rewizji orzeczono po myśli §§ 41 i 50 k.p.c.

[Przywołane przepisy: § 503 k.p.c., § 275 k.p.c., § 869 ABGB, § 865 ABGB, § 418 ABGB, § 483 k.p.c., § 513 k.p.c., § 41 k.p.c., § 50 k.p.c.]